

Прегръдката на Царя

Люта треска тръшна малкия Митко на легло. Огънь пламна по тѣлото му. Викаха лѣкаръ: „Настинало е момчето“, каза той. Викаха баба Монка баячката: „Урочасано е детето“, изфѣфла тя съ беззжбата си уста. Изтрѣпна майка му, разтревожи се баща му. Вчера, се казва, детето бѣше здраво-право, а днесъ е легнало цѣло пламнало, пѣшка и се гърчи на леглото. Даваха му аспири́нъ, загрѣваха го съ топла тухла, свариха му чай, разтриваха го, не минава трѣската! И затекоха день, два, три — все въ това положение. Ослабна Митко, престана и да говори. Очитѣ му потѣмнѣха, устнитѣ станаха бледни, синкави. Нищо не го раздвижваше. Идваха другарчетата отъ отдѣлението му, говорѣха му. Той ги гледаше съ разсѣянъ погледъ, не отронваше дума.

— Олеле, отиде ми хубавото момченце! — кършеше ржце и плачеше майка му предъ комшийкитѣ. — Каква бѣше тази болестъ невѣрна, какво бѣше това чудо!

На четвъртия день откакъ Митко се разболѣ, чу се изъ селото, че ще пристигне тамъ Царѣтъ. Раздвижи се мало и голѣмо. Идвалъ да прегледа новостроящата се линия край селото. На Митко този день му подобрѣ. Хапна си малко отъ супата, която грижовната му майка поднесе. Даже леко се усмихна, когато тя го погали поглавата.

Когато наближи часътъ Царѣтъ да пристигне, всички въ селото излѣзоха да го посрѣщнатъ. Бащата на Митко сжщо отиде. При него остана само майка му. Той знаеше за пристигането на Царя.

— Мамо! — извика слабо Митко, когато майка му го

